

מסמך 2

מסמך 2

טבעו של האל

בעוד שהמושג הגבוה ביותר האפשרי של האדם על אודות האל, טמון בחובם של הרעיון ושל האידיאל של אישיות ראשונית ואינסופית, מותר לנו, והדבר אף עשוי להועיל, ללמוד על תכונות מסוימות של הטבע האלוהי, אשר מרכיבות את אופי האלוהות. נוכל להבין את טיבו של האל באופן מיטבי מהתגלות האב שאותה גולל מיכאל מנבאדון בתורתו הנרחבת ובחייו הנעלים כבן-תמותה בשר ודם. כמו כן, האדם יכול להבין טוב יותר את הטבע האלוהי, אם רק יחשיב עצמו כבנו של האל וישא את עיניו אל בורא פרדיס כאל אב רוחני אמיתי.

אף כי ניתן ללמוד על אודות טיבו של האל מהתגלותם של רעיונות נעלים, ואף כי ניתן לעמוד על האופי האלוהי מתיאור אידיאליים שמימיים, ההתגלות המאלפת והמעשירה ביותר מכל ההתגלויות על טיבו של האלוהי היא זו הנמצאת בהבנת חייו הדתיים של ישוע מנצרת, הן לפני שהשיג את מלוא המודעות בדבר האלוהיות והן לאחר מכן. תוך שימוש בתולדות חייו של מיכאל כבשר ודם כרקע להתגלות האל לאדם, ננסה לנסח בסמלים מילוליים אנושיים, רעיונות ואידיאליים מסוימים הנוגעים לטבע האלוהי, אשר בתורם עשויים לתרום להארה ולהאחדה מוגברת של המושג האנושי על אודות אופיו ואישיותו של האב האוניברסאלי.

בכל מאמצינו להגדיל את המושג האנושי על אודות האל ולהפכו לרוחני, אנו מוגבלים ביותר על-ידי הקיבולת המוגבלת של הדעת בת התמותה. בנוסף, אנו מוגבלים באופן ניכר במאמצינו למלא את המשימה שקיבלנו על עצמנו, בשל מגבלות השפה ודלות החומרים העומדים לרשותנו לשם הדגמה או השוואה, בבואנו לתאר ערכים אלוהיים ולהציג משמעויות רוחניות לדעת הסופית ובת התמותה של האדם. כל מאמצינו להעצים את המושג האנושי על אודות האל היו עשויים להיות חסרי-תוחלת כמעט, אלמלא שכן בדעת בת התמותה מִכְנֹן המתת של האב האוניברסאלי, ואלמלא התהדרה דעת זו ברוח האמת של הבן הבורא. וכך, בהסתמך על נוכחותן של רוחות שמימיות אלה בלבבות בני האדם לשם סיוע בהרחבת המושג על אודות האל, אני שמח ליטול על עצמי את מילוי חובתי, ולנסות ולהעשיר את תיאור טבעו של האל בדעת האדם.

1. אינסופיותו של האל

"הן ניגע באינסוף ולא נמצאהו. הן לא נדע צעדי אל." "לתבונתו אין מספר, ולגדלתו אין חקר." אורה המסנוור של נוכחות האב היא כזו שלברואיו הנמוכים הוא נדמה כ"שוכן בחשכת ערפילים". ולא זו בלבד שפשר מחשבותיו ותוכניותיו אינו ניתן להשגה, אלא שהוא "עשה גדלות ונפלאות, עד-אין מספר." "הן האל שגיא, ולא נדע; אף מספר שניו בלא חקר." "האֵמֶנֶם יִשְׁכֵּן אֵל עַל הָאָרֶץ? וְרָאָה, הִנֵּה הַשָּׁמַיִם (הַיְקוּם) וְשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם (יְקוּם הַיְקוּמִים), וְאֵף הֵמָּה לֹא יִכְלְלוּךָ." "מֶה עֲמָקוֹ עֵשֶׂר חֲכָמַת אֱלֹהִים וְעֵשֶׂר דַּעַתוֹ, מִשְׁפָּטָיו מִי יִחְקֹר וְדַרְמִי יִמְצֵא!"

"אין אלא אל אחד ואב אחד לכל, האב האינסופי; הוא האלוהים הברא הנאמן." "הבורא האלוהי הינו אף המוציא והמביא, האֵלֶף וְהֵתֵן, ראש וְאַחֲרִית לְכָל הַנִּשְׁמוֹת. הוא הינו הנשמה העליונה, הדעת הראשית שדבר אינו תיכן, ורוחה הבלתי-מוגבלת של כלל הבריאה." "אִמְרַת הַשּׁוֹלֵט עֲצוּמָה וְצִרְפָּה. לוֹ הַגְדֵּלָה וְהַגְבֹּרָה וְהַתְפָּאָרֶת." "האל הבורא משולל מורא וטינה הוא; אלמותי וקיים לעד, לעצמו קיים, אלוהי ונדיב הוא בשמיו." "כמה טהור ויפה, כמה עמוק ובלתי-מושג הוא אל השמים שאין ראשית לראשיתו." "האינסופי מצוין מכל הוא, נותן עצמו מתוך חסדו לכל אדם. הוא האֵלֶף וְהֵתֵן, הבראשית והאחרית, אבי כל מתת טובה וכל תכלית מושלמת." "כִּי לֹא יִפְלֵא מֵאֱלֹהִים דְּבָר; הבורא הנצחי הוא-הוא מחולל הסיבות והגורמים כולם."

מסמך 2

על-אף אינסוף ההתגשמויות הכבירות של אישיות האב הנצחית והאוניברסאלית, הוא מודע ללא תנאי הן לאינסופיותו והן לנצחיותו; כמו כן, הוא מכיר באופן מלא את מושלמותו ואת עוצמתו. למעט מתאמיו האלוהיים, הוא הינו הבריה היחידה ברחבי היקום אשר חווה את עצמה בצורה מושלמת, הולמת ומלאה.

האב מספק בעקביות וללא כל כשל את הצרכים של הביקוש הדיפרנציאלי לעצמו, כפי שאלו משתנים מעת לעת במגזרים השונים של מרחבי יקום האב שלו. האל הכביר יודע ומבין את עצמו; הוא בעל מודעות-עצמית אינסופית לכל תכונותיו הראשוניות המושלמות. האל אינו מהווה תאונה קוסמית, ואף אינו עורך ניסויים ביקומים. שליטי היקומים עשויים להיות מעורבים בהרפתקאות; אבות הקונקטלציה עשויים לערוך ניסויים; ראשי המערכות עשויים לתרגל; אך האב האוניברסאלי מגיד אחרות מראשיתו, ותוכניתו האלוהית ותכליתו הנצחית חובקים למעשה ומקיפים את כלל הניסויים וההרפתקאות של כל כפיפו בכל עולם, מערכת, וקונקטלציה, בכל אחד מהיקומים אשר בממלכתו העצומה.

אין דבר שהוא חדש עבור האל, ואין מאורע קוסמי אשר מגיח כהפתעה; הוא שוכן עד בחוג הנצח. אין לימיו התחלה או סוף. עבור האל, אין קיימים העבר, ההווה או העתיד; כל זמן הוא הווה בכל רגע נתון. הוא הינו האני הוא' הגדול והיחיד.

האב האוניברסאלי מוחלט ואינסופי ללא הגדר בכל תכונותיו; ועובדה זו, כשלעצמה, מבחינה אותו באופן אוטומאטי מכל תקשורת אישית ישירה עם בריות גשמיות סופיות, וכן עם יצירות תבוניות אחרות מסדרים נמוכים.

ובשל הדברים הללו, נדרשות שיטות לקשר ולתקשורת עם מגוון יצוריו, כפי שהועדו, ראשית, באישיות בני פרדיס של האל, אשר על-אף מושלמות אלוהיותם, הם חולקים לעיתים גם את טבעם של גזעים פלנטאריים בשר ודם, והופכים לאחד מכם ולאחד עימכם; וכך, למעשה, הופך האל לאדם; בדיוק כפי שאירע במתת של מיכאל, אשר כונה חליפות בן האדם ובן האל. ושנית, בדמות אישיות הרוח האינסופית, אותם סדרים מגוונים של צבאות שרפים ובריות תבוניות שמימיות אחרות, הקרבים אל עבר הוויות גשמיות ממוצא נמוך, וסועדים ומשרתים אותן בדרכים מגוונות ביותר. ושלישית, אלה הם משגוחי המסתורין הלא-אישיים, מכווני מחשבה, מתת בפועל של האל הגדול, הנשלחים לשכון בקרב בני האדם של אורנטיה ודומיהם, ללא כל הודעה או הסבר. בשפע אינסופי הם יורדים מרום תפארתם, על מנת להשפיע חסד ולשכון בדעתם הצנועה של אותם בני התמותה בעלי היכולת, או הפוטנציאל, לדעת את האל.

בדרכים אלה וברבות אחרות – דרכים שאותן אינכם מכירים ואשר מצויות לחלוטין מעבר לתפישה הסופית – יורד אב פרדיס באהבה ומתוך התכוונות, ומתאים, מדלל ומפחית את אינסופיותו, על-מנת להתקרב אל דעתם הסופית של יציריו ילדיו. וכך, באמצעות סדרה של תפרושות אישיות, אשר הולכות ומתרחקות מן המוחלט, יכול האב האינסופי ליהנות ממגע קרוב עם הבריות התבוניות השונות בתחומים הרבים שבהם משתרע יקומו הנרחב.

וכל זאת הוא עשה, עושה כעת וימשיך לעשות לעולמי עד, מבלי לגרוע במאום מעובדת ממשות אינסופיותו, נצחיותו וראשוניותו. ודברים אלה הינם אמת מוחלטת – על-אף הקושי להבינם ועל-אף היותם שרויים במסתורין, ולמרות חוסר האפשרות של יצורים כשוכני אורנטיה להבינם במלואם.

בהיות האב הראשון אינסופי בתוכניותיו ונצחי בכוונותיו, מטבע הדברים הוא שלעולם לא תוכל הוויה סופית לתפוש, או להבין, תוכניות וכוונות אלוהיות אלה במלואן. אדם בן-תמותה אינו יכול לקבל אלא הצצה חטופה בלבד לכוונות האב מדי פעם בפעם, כפי שהן מתגלות ביחס להתממשות תוכנית ההרקעה של הבריה, ברמות העוקבות של התקדמותה ביקום. אף-על-פי שהאדם אינו יכול לחבוק את משמעות האינסוף, האב האינסופי אכן מבין במלואו ועוטף באהבה את כלל הסופיות של כל ילדיו בכל היקומים כולם.

מסמך 2

האל חולק אלוהיות ונצחיות עם מספר גדול של הוויות פרדיס גבוהות, אולם אנו מטילים ספק בכך שהוא חולק במלאות את אינסופיותו ואת העליונות האוניברסאלית שלו, שהיא תוצאתה, עם מי מהן, פרט לעמיתיו המתאמים בשילוש פרדיס. אינסופיות של אישיות, חייבת בהכרח לחבוק את כל סופיות האישיות; ומכאן מגיעה האמת – האמת פשוטה כמשמעה – של התורה המכריזה "כי בו אָנחנו חיים ומתנועים וקיימים." אותו רסיס אלוהות טהורה של האב האוניברסאלי, השוכן באדם בן התמותה, הוא חלק מהאינסוף של המקור והמרכז הראשון, אבי האבות.

2. מושלמותו הנצחית של האב

אף נביאיכם הקדומים הבינו את טיבו המעגלי, הנצחי, של האב האוניברסאלי, שמעולם לא התחיל ולעולם לא יסתיים. האל לנצח קיים, פשוטו כמשמעו, ביקום יקומיו. הוא דר ברגע הנוכחי בכל שפעת הדרו המוחלטת, ובכל גדולתו הנצחית. "לאב יש חיים בגדרי עצמו, ואלו הם חיי נצח." במהלך עידני הנצח היה זה האב "הנתן חיים לכל." ושלמות אינסופית מצויה בכלילות האלוהית. "כי אנוכי הנני האלוהים, ולא שניתי דבר." ידיעתנו את יקום היקומים מגלה כי לא זאת בלבד שהוא הינו אבי האורות, אלא שאף במנהגו בנוגע לסוגיות בין-פלנטאריות "אין עמו חלוף וכל צל שנוי." הוא "מגיד אחרית מראשיתה." ואלו הם דבריו: "תקום עצתי, וכל חפצי אעשה" "על-פי עצת עולמים אשר כוננתי בבני." וכך, עומדות תוכניותיו וכוונותיו של המקור והמרכז הראשון בצלם דמותו: נצחיות, מושלמות וקבועות לעד.

מלאות סופית ומושלמות מלאה קיימות מתוקף הוראות האב. "כי כל-אשר יעשה האלוהים, יעמוד לעולם; עליו אין להסיר, וממנו אין לגרע." האב האוניברסאלי לא ינחם מכוונותיו המקוריות בדבר בינה ומושלמות. תוכניותיו איתנות, עצתו לעולם תעמוד, ופועלו אלוהי וקיים לבטח. "כי אֶלֶף שָׁנִים, בְּעֵינֶיךָ כִּיּוֹם אֶתְמוֹל; יַחְלוֹף כְּאַשְׁמוֹרֶת לַיְלָה." לנצח תעמודנה מושלמות האלוהות ושיעורו של הנצח מעבר לתפישתה המלאה של דעתו המוגבלת של האדם בן התמותה.

תגובותיו של האל הבלתי-משתנה, בעת שהוא מוציא אל הפועל את כוונתו הנצחית, עשויות להראות כמשתנות בהתאם להשתנות הגישות של הבריות התבוניות שיצר, ולתמורות החלות בדעתן; כלומר, תגובותיו עשויות להשתנות למראית-עין ועל פני השטח, בעוד שבעומקם של דברים ומעבר לכל המופעים החיצוניים, עדיין מתקיימת אותה כוונה בלתי-משתנית, היא תוכניתו הנצחית של האל הנצחי.

בחוץ, ברחבי היקומים, מושלמות תהא בהכרח מושג יחסי, אך ביקום המרכזי, ובמיוחד בפרדיס, המושלמות אינה מופחתת; ובדרגות מסוימות היא אף מוחלטת. מופעי השילוש מגוונים את תצוגת המושלמות האלוהית, אך אינם מפחיתים אותה.

מושלמותו הראשונית של האל אינה נשענת של צדיקות מעושה, אלא על המושלמות הטבועה בטובו של הטבע האלוהי. הוא סופי, שלם ומושלם. אין כל חסר ביפי צדיקותו ובמושלמותו. ומרכזו של כל תוכנית הקיום של ההוויות החיות בעולמות החלל, היא בכוונה האלוהית לרומם את כל יצורי הרצון אל הייעוד הגבוה של חוויית השותפות במושלמות אב פרדיס. אין האל מרוכז בעצמו ואינו מכיל את עצמו; הוא אינו חדל מלהעניק מעצמו לכלל היצורים המודעים-לעצמם ביקום היקומים העצום.

האל הינו מושלם באופן נצחי ואינסופי, ואינו יכול לדעת אי-מושלמות בעצמו באופן התנסותי; אולם, הוא שותף למודעות של חוויית אי-המושלמות של כל הבריות הנאבקות ביקומים האבולוציוניים של כל הבנים הבוראים של פרדיס. נגיעתו האישית והמשחררת של אל המושלמות מטילה את צלליתה בלבבות הבריות בנות התמותה, שהתעלו לרמה אוניברסאלית של הבנה מוסרית, ומצרפת את טיבן אל מעגלותיה. ובאופן הזה, כמו גם באמצעות הקשרים של הנוכחות האלוהית, משתתף האב

מסמך 2

האוניברסאלי בפועל בחוויה עם חוסר הבשלות והיעדר המושלמות בנתיבת ההתפתחות של כל בריה מוסרית ברחבי היקום.

מגבלות אנושיות ורוע פוטנציאלי אינם מהווים חלק מהטבע האלוהי, אולם החוויה של בן התמותה עם הרוע, וכל יחסיו של האדם כלפי הרוע בהחלט נכללים בידיעתו העצמית של האל, המתרחבת בהתמדה באמצעות ילדי הזמן - אותן בריות של אחריות מוסרית אשר נוצרו או התפתחו על-ידי כל בן בורא היוצא מפרדיס.

3. צדק וצדיקות

האל צדיק; ולפיכך הינו הוגן. "צדיק אלוהים בכל דרכיו." "כי לא לחנם עשיתי את כל אשר עשיתי בה; נאם אֱדְנִי." "פְּקוּדֵי הָאֵל יִשְׂרָאֵל הֵמָּה." הצדק של האב האוניברסאלי אינו יכול להיות מושפע ממעשי בוראיו ומפעולותיהם, "כי אין עם אֱלֹהֵינוּ עֲוֹלָה וּמַשָּׂא פָנִים, וּמִקֵּחַ שֹׁחַד."

כה חסרות תוחלת הן התחינות הקטנוניות המופנות אל אל זה, על מנת שישנה מדרכיו שאינן משתנות, כך שנוכל להתחמק מתוצאות פעולות חוקיו הטבעיים הנבונים ומהוראותיו הרוחניות הישרות! "אל-תתעו; אין להתל באֵל, כי את-אֲשֶׁר יִזְרַע הָאָדָם אוֹתוֹ יִקְצֹר." אמת היא, אף כי בצדק יקצור אדם את פירות מעשיו הרעים, צדק אלוהי זה תמיד מרוכך ברחמים. בינה אינסופית הינה הבוררת הנצחית הקובעת את היחס בין מידות הצדק לבין מידת הרחמים הנהוג בכל נסיבות נתונות. העונש המרבי (שהוא בעצם תוצאה בלתי-נמנעת) הניתן עבור רוע ומרד מכוון כלפי ממשל האל, הינו אובדן הקיום כנתין אינדיבידואלי של ממשל זה. התוצאה הסופית של חטא המבוצע בלב שלם, היא שמד. בסיכומו של דבר, יחידים אלה, המזוהים עם חטא, השמידו עצמם בכך שהפכו לבלתי-מציאותיים בעליל כאשר אימצו עוול. למרות זאת, היעלמותם בפועל של יצורים כגון אלו, נדחית עד למלוא מיצוי כל הוראות הדין התקפות באותו יקום.

פסק-דין של הפסקת קיום ניתן, על-פי-רוב, בזמן חריצת הדין של סוף עידן עבור אותו תחום או תחומים. באורנטיה, ובעולמות הדומים לה, הוא ניתן עם סיומו של עידן פלנטארי. פסק-דין של הפסקת קיום עשוי להינתן בתקופות הללו, על-ידי פעולה מתואמת של כל בתי הדין בעלי הסמכות השיפוטית, החל מהמועצה הפלנטארית, דרך בתי הדין של הבן הבורא ועד לבתי הדין של עתיקי היומין. כאשר כתב האישום, המוגש בעולם שבו שוכן עובר העבירה, מאושר בכל הרמות, או אז תצא הוראת ההשמדה מבתי הדין הגבוהים של יקום-העל; וכאשר גזר הדין מאושר מלמעלה, הוצאתו לפועל מתבצעת במישרין בידי השופטים השוכנים במטה יקום העל ופועלים ממנו.

ובשעה שגזר-דין זה מאושר סופית, אותה הוויה מזוהה-עם-חטא הופכת בו-ברגע כמו לא הייתה מעולם. מגורל שכזה לא תהא כל תקומה; גורל זה הוא נצחי ועומד לעד. גורמי החיים האנרגטיים של הזהות מתפוגגים על-ידי ההתמרות של הזמן והמטמורפוזות של החלל, ונספגים חזרה אל תוך הפוטנציאלים הקוסמיים שמהם הגיחו. אשר לאישיותו של עושה העוול, מזו ניטל כלי החיים ההמשכי, וזאת בשל כישלונה של הבריה לקבל את הבחירות ואת ההחלטות הסופיות שהיו מבטיחות לה חיי נצח. וכאשר החיבוק המתמשך של החטא - על ידי הדעת הנלווית - מסתיים בזיהוי עצמי עם עוול, ובהמשך לכך בהפסקת החיים ובהתפוגגות קוסמית, אישיות מבודדת זו נספגת אל תוך נשמת העל של הבריה והופכת לחלק מהניסיון ההתפתחותי של ההווה העליונה. אישיות זו לעולם לא תופיע שוב ככזו; זהותה הייתה כלא הייתה. במקרה של אישיות שבה מְכֻוֶּנֶן שוֹכֵן, הערכים הרוחניים ההתנסותיים שורדים במציאות של המשכיות המְכֻוֶּנֶן עצמו.

בכל עימות בין רמות המציאות האוניברסאליות השונות, תצא בסופו של דבר האישיות שברמה הגבוהה יותר וידה על העליונה ביחס לאישיות שברמה הנמוכה. תוצאה בלתי-נמנעת זו של מחלוקת אוניברסאלית נובעת, מטבע הדברים, מהעובדה שאיכותה האלוהית של כל בריה רצונית זהה לדרגת המציאותיות שלה. רוע מזוכך, טעות שלמה, חטא שקול ועוול בלתי-ממותן, הם באופן טבעי

מסמך 2

ואוטומאטי – התאבדותיים. גישות כאלה של אי-מציאות קוסמית שורדות ביקום אך ורק בשל סובלנות-הרחמים הארעית, אשר קודמת לפעולתם של מנגנוני קביעת-הצדק ומציאת-ההוגנות של בתי המשפט האוניברסאליים, שבהם נעשה משפט צדק.

החוק של הבנים הבוראים ביקומים המקומיים הינו חוק של בריאה ושל תהליך ההפיכה לרוחני. בנים אלה מקדישים עצמם להוצאתה אל הפועל של תוכנית ההרקעה לפרדיס של בני התמותה, ולשיקומם של מורדים וחושבי-רע; ואולם, כאשר כל המאמצים האוהבים הללו נדחים על הסף לנצח ובאופן סופי, מבוצעת ההוראה הסופית לסיום הקיום, בידי כוחות הפועלים תחת סמכות השיפוט של עתיקי היום.

4. הרחמים האלוהיים

הרחמים הם פשוט צדק מרוכך באותה בינה הנובעת מידע מושלם ומהכרה שלמה של החולשות הטבעיות והמגבלות הסביבתיות של בריות סופיות. "ואתה אדני, אל רחום וחנון; ארץ אפים ורב חסד ואמת." ולכן נאמר, "והיה כל אשר יקרא בשם יהוה ימלט נפשו", "כי הוא חנון ומרבה לסלוח" "וְחֶסֶד יְהוָה, מְעוֹלָם וְעַד עוֹלָם"; ואכן, "כי לעולם חסדו." "כי אני יהוה, עשה חסד משפט וצדקה בארץ: כי באלה חפצתי." "כי לא ענה מלבן, ויגה בני-איש," כי אני "אב הרחמים ואלוהי כל נחמה."

האל נדיב מיסודו, חומל מטבעו ולעד הינו רחמן. לעולם אין נדרשת השפעה כלשהיא על האב על-מנת לעורר את חסד-אהבתו. עצם הצורך של הבריה מספיק בהחלט בכדי להבטיח את מלוא הזרימה של חמלתו הרכה של האב ואת חסדו השומר. הסליחה הינה קלה עבור האל, שכן הוא יודע הכול על אודות ילדיו. ככל שייטיב אדם להבין את שכנו, כך יקל עליו לסלוח לו, ואף לאהוב אותו.

רק ההבחנה, באמצעות בינה אינסופית, מאפשרת לאל הצדיק לשפוט ולרחם בו-זמנית ובכל אירוע נתון ביקום. האב השמימי לעולם אינו נקרע בין גישות סותרות כלפי ילדי היקום; האל לעולם אינו נופל קורבן לגישות יריבות. ידיעת-הכול שבה ניחן האל היא שמנחה את רצונו החופשי לכוון לבחירתה של הפעולה האוניברסאלית המשרתת בשלמות, בה בעת ובאופן שווה, את כל הדרישות הנובעות מתכונותיו האלוהיות ומהאיכויות האינסופיות של טבעו הנצחי.

רחמים הם תוצאתם הטבעית והבלתי-נמנעת של טוב ושל אהבה. טבעו הטוב של אב אוהב לעולם לא יוכל למנוע את סעד הרחמים הנבון מכל אחד ואחד מילדיו בכל אחת מקבוצות היקום. צדק נצחי ורחמים אלוהיים שלובים יחדיו כדי לכונן את אשר מכונה בחוויה האנושית – הוגנות.

רחמים אלוהיים מייצגים טכניקת הוגנות של תיאום בין רמות היקום של מושלמות ושל חוסר-מושלמות. רחמים הינם הצדק של העליונות, אשר הותאם למצביו של הסופי המתפתח; צדיקות הנצח, אשר הותאמה על-מנת שתענה לאינטרסים הגבוהים ביותר של ילדי הזמן ולרווחתם האוניברסאלית. רחמים אינם מהווים הפרה של צדק, אלא פירוש מתחשב של דרישות הצדק העליון, בשעה שזה מופעל בהוגנות כלפי הבריות הרוחניות הנחותות וכלפי היצורים הגשמיים של היקומים המתפתחים. רחמים הינם הצדק של שילוש פרדיס, כפי שהוא מופעל בתבונה ובאהבה כלפי הבריות התבוניות המגוונות בבריאת הזמן והמרחב, וכפי שגובש על-ידי הבינה האלוהית ונקבע על-ידי הדעת הכל-יודעת ועל-ידי הרצון החופשי הריבוני של האב האוניברסאלי ושל עמיתיו הבוראים.

5. אהבתו של האל

מסמך 2

"האלוהים הוא אהבה"; ולפיכך התייחסותו האישית היחידה כלפי ענייני היקום הינה תמיד תגובה של חיבה אלוהית. האב אוהב אותנו במידה מספקת כדי שייתן בנו את חייו. "הוא מזריח שמשו לרעים ולטובים; ממטיר על צדיקים ואף על רשעים."

תהא זו שגיאה לחשוב כי הקורבנות של בניו, או ההתערבות של כפיפיו, הן אלה המשדלות את האל לאהוב את ילדיו, "כי אבי הוא עצמו אהב אתכם." בדיוק כתגובה לחיבה אבהית זו, שולח האל את המקוננים המופלאים לשכון בדעתו של האדם. אהבתו של האל הינה אוניברסאלית; "כל אשר יחפוץ יבוא," ו"חפצו כי ינשעו כל בני האדם בקבלם עליהם את דעת האמת." וכן, הוא "לא יחפץ באבד האבדים."

הבוראים הינם הראשונים לנסות ולהציל את האדם מההתוצאות ההרסניות של הפרותיו המטופשות את החוקים האלוהיים. מעצם טבעה, אהבת האל הינה חיבה אבהית; ומשום כך, לעיתים הוא "מייסר אותנו לטובתנו-אנו, וזאת להשפיע עלינו חלק מקדושתו." אתם, אף בעיצומו של מבחנכם היוקד ביותר, זכרו כי "בכל צרותינו, אף צר גם לו."

האל מיטיב באופן שמימי אף עם החוטאים. כאשר שבים מורדים אל דרך הישר, הם מתקבלים ברחמים, "כי ירבה אל-אלוהינו לסלוח." "אנכי מחה פשעך, למעני וחטאותיך לא אֶזְכֵּר." "ראו מה גדלה אהבת האב, אשר נתן לנו להקרא בני האלוהים."

אחרי ככלות הכול, ההוכחה המוצקה באשר לטובו של האל, ולסיבה העליונה לאהבו, הינה מתת המשכן של האב - המכונן אשר ממתיך בסבלנות כה רבה ליום שבו אתם והוא תהיו אחד לנצח. אף כי לא תוכלו למצוא את האל באמצעות חיפוש, אם אך תיאורו להיכנע להנהגת הרוח השוכנת בקרבכם, תונחו בבטחה, צעד אחר צעד, חיים אחר חיים, דרך יקום על גבי יקום ועידן אחר עידן, עד לרגע שבו תעמדו לבסוף בנוכחות אישיות פרדיס של האב האוניברסאלי.

כמה לא-הגיוני הוא שלא תסגדו לאל רק משום שהמגבלות של הטבע האנושי ושל יצירתכם הגשמית מונעות מכם לראותו. ביניכם לבין האל קיים מרחק עצום לחצותו (חלל פיזי). כמו כן, קיימת תהום של דיפרנציאל רוחני אשר נדרש לגשר מעליה; אולם על-אף כל החוצץ ביניכם לבין נוכחות אישיות פרדיס של האל, מבחינה גשמית ורוחנית, עצרו לרגע ושקלו את העובדה כבדת המשקל שהאל חי בתוכם כבר כעת; בדרכיו שלו הוא כבר גישר מעל התהום; והוא שלח אליכם מעצמו, מרוחו, לחיות בתוכם ולעמול עימכם בשעה שאתם חותרים להגשמת הנתיבה האוניברסאלית הנצחית שלכם.

אני מוצא את הדבר קל ונעים לסגוד לזה שהוא כה עצום, ובה בעת כה מסור בחיבתו על-מנת לסעוד ולרומם את ברואיו הנמוכים. אוהב אני בטבעיות את זה אשר עוצמתו כה גדולה ביצירה ובשליטתו בה, ואף-על-פי-כן הינו כה מושלם בטובו וכה נאמן בחסדו האוהב, שעוטף אותנו בכל עת. סבורני שהייתי אוהב את האל באותה מידה, אף אם לא היה כה רב-עוצמה וכביר, כל עוד הינו כה טוב ורחום. כולנו אוהבים את האב יותר הודות לטבעו מאשר מתוך הכרה בתכונותיו המדהימות.

כאשר אני מתבונן בבנים הבוראים ובמנהלנים הכפופים להם, הנאבקים באומץ במגוון קשיי הזמן הטבועים באבולוציה של יקומי החלל, אני מגלה כי אני רוחש חיבה גדולה ועמוקה כלפי שליטים פחותים אלה של היקומים. אחרי ככלות הכול, סבורני כי כולנו, לרבות בני התמותה של העולמות, אוהבים את האב האוניברסאלי ואת כל הבריות האנושיות או האלוהיות האחרות, וזאת משום שאנו מבחינים שאישיות אלה אוהבות אותנו באמת ובתמים. חוויית האהבה היא במידה רבה תגובה לחוויה של היות נאהב. בידיעה שהאל אוהב אותי, אמשך לאהוב אותו באופן נעלה, אף לו ניטלו ממנו כל תכונות העליונות, המרבייות והמוחלטות.

מסמך 2

אהבת האב מלווה אותנו כעת ותמשיך ללוות בכל משך המעגל הבלתי-נגמר של עידני הנצח. כאשר הנכם הוגים בטבעו האוהב של האל, קיימת אך תגובת אישיות טבעית וסבירה אחת: אתם תאהבו את בוראכם יותר ויותר; אתם תעניקו לאל חיבה הדומה לזו שמעניק ילד להורו הארצי; זאת כשם שאב, אב ממשי, אב אמיתי, אוהב את ילדיו, כך אוהב האב האוניברסאלי את בניו ובנותיו יצירי כפיו ולנצח חפץ ברווחתם.

ואולם, אהבתו של האל הינה חיבה הורית נבונה הצופה למרחוק. האהבה האלוהית פועלת בסימוך מאוחד עם הבינה האלוהית, ועם כל יתר התכונות האינסופיות של טבעו המושלם של האב האוניברסאלי. האל הוא אהבה, אך אהבה אינה האל. המופע הגדול ביותר של האהבה האלוהית כלפי בריות בנות תמותה נחזה בדמות המתת של מְכוֹנְנֵי המִשְׁכָּה, בעוד ההתגלות הגדולה ביותר של אהבת האל נחזית בדמות חיי המתת של בנו מיכאל, אשר חי על פני הארץ חיים רוחניים אידיאליים. המְכוֹנֵן השוכן הוא זה המגלם באופן ייחודי את אהבת האל לכל נשמה אנושית.

לעיתים אני כמעט נתקף כאב בשל האילוץ להשתמש בסמל המילולי האנושי – אהבה, על-מנת לתאר את החיבה האלוהית של אבינו שבשמים כלפי ילדי יקומו. מונח זה, אף כי הוא מרמז על המושג הגבוה ביותר על אודות כבוד ומסירות ביחסים אנושיים, לעיתים תכופות משמש אף לתיאור חלק כה נרחב ומביש של מערכות היחסים האנושיות, עד כי בלתי-ראוי בעליל לתאר באמצעות אותה מילה את חיבתו של האל החי, שאין דומה לה, ליצוריו ביקום! כמה מצער הדבר שאינני יכול להשתמש בביטוי שמימי בלעדי, אשר ימחיש לדעת האדם את טיבה האמיתי ואת משמעותה היפה והמעודנת של חיבתו האלוהית של אב פרדיס.

כאשר אדם מאבד את יכולתו לראות את אהבתו של אל אישי, ממלכת האל הופכת אך לממלכת הטוב. אף-על-פי שהטבע האלוהי הינו מאוחד באופן אינסופי, האהבה הינה התכונה הדומיננטית בכל מערכות היחסים האישיות של האל עם בראיו.

6. טובו של האל

אנו עשויים לחזות ביופי אלוהי ביקום הגשמי, למצוא אמת נצחית בעולם השכלי, אולם את טובו של האל נמצא רק בעולם הרוחני של החוויה הדתית האישית. במהותה האמיתית, הדת הינה ביטחון-האמונה בטובו של האל. עבור הפילוסופיה, האל יכול להיות עצום ומוחלט, ובאופן מסוים אף חכם ואישי, ואילו עבור הדת חייב האל להיות מוסרי; הוא חייב להיות טוב. האדם עלול לפחד מהאל הנורא, אולם הוא בוטח ואוהב רק אל טוב. חלק זה באישיות האל, טובו, מתגלה מלואו רק בחוויה הדתית האישית של בניו המאמינים.

הדת מרמזת על כך שעולם-העל של הטבע הרוחני מודע לצרכים הבסיסיים של העולם האנושי ומגיב אליהם. הדת האבולוציונית עשויה להפוך לאֶתִית, אולם רק דת של התגלות הופכת באופן רוחני ואמיתי למוסרית. המושג העתיק על אודות האל כאלוהות בעלת מוסר מלכותי, רומם על-ידי ישוע לרמה נוגעת ללב בחיבתה של מוסריות המשפחה האינטימית ביחסי הורה-ילד, אשר אין רכים ויפים מהם בחוויה של בני התמותה.

"עושר טובו של האל מביא את החוטא לידי תשובה." "כל מתת טובה, וְכָל מִתְּנָה שְׁלֵמָה, תֵּרֵד מִמֶּעַל מֵאֵת אֲבִי הָאֲזֹרוֹת." "טוב יְהוָה לִקְנוֹי; מִקְלַט נֶצַח לְנֶפֶשׁ דּוֹרְשִׁיו." "יְהוָה, אֵל רַחוּם וְחַנּוּן; אֶרֶץ אֲפִים וְרֵב-חֶסֶד וְאֵמֶת." "טעמו טעם האל, כי אמת, טוב הוא! בְּרוּךְ הַגִּבֹּר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה." "חַנּוּן וְרַחוּם יְהוָה. הוּא אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל." "הִרְפָּא לְשִׁבְרֵי-לֵב; וּמַחְבֵּשׁ לְעֵצְבוֹתָם. יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּקִרְבָּנוּ, גִּיבֹר וְיֹשִׁיעַ."

המושג של אל-שופט, אף שיצר בסיס מוסרי גבוה והפך קבוצה לַעַם שוחר-צדק, הותיר את המאמין היחיד בחוסר ביטחונו הנוגה באשר למעמדו בזמן ובנצח. נביאי ישראל המאוחרים הצהירו כי האל

מסמך 2

הינו אבי אומת ישראל; ישוע גילה את האל כאביו של כל יציר אנוש. המושג האנושי השלם על אודות האל, מואר באופן נעלה באמצעות חייו של ישוע. אי-אנוכיות טבועה באהבה הורית. האל אינו אוהב בדומה לאב, אלא ממש כמו אב. הוא אינו אב פרדיס לכל אישיות ביקום.

הצדיקות מרמזות על כך שהאל הינו המקור לחוק המוסר ביקום. האמת מציגה את האל כמגלה, כמוֹרָה; אך האהבה, המעניקה חיבה וצמאה אליה, מחפשת אחווה והבנה בדומה לזו הקיימת בין הורה לילדו. צדיקות עשויה להיות המחשבה האלוהית, אולם האהבה הינה הגישה האבהית. ההנחה השגויה, לפיה צדיקות האל אינה מתיישבת עם האהבה חסרת האנוכיות של האב שבשמים, התבססה על קדם-הנחה של היעדר אחדות בטיבה של האלוהות, והובילה במישרין ליצירתה של דוקטרינת כפרת העוונות, אשר מהווה מתקפה פילוסופית הן על אחדותו של האל והן על חופשיות רצונו.

האב האוהב שבשמים, ואשר רוחו שוכנת בקרב ילדיו הארציים, אינו אישיות חצויה - צידה האחד צדק וצידה האחר רחמים - ואף אין נדרש מתווך על-מנת לקבל את חסד האל או את מחילתו. צדיקות אלוהית אינה נשלטת על-ידי משפט עונשין מחמיר; האל קֹאב מתעלה מעל האל השופט.

האל לעולם אינו נוקם, נוטר או זועף. אמת הדבר שלעיתים בינה מרסנת את אהבתו, בעוד שלעיתים צדק מתנה את רחמיו שנדחו. אהבתו לצדיקות אינה יכולה אלא להתבטא באופן שווה לשנאתו את החטא. האב אינו אישיות בלתי-עקבית; האחדות האלוהית הינה מושלמת. בשילוש פרדיס קיימת אחדות מוחלטת, למרות זהויותיהם הנצחיות של מְתֵאֲמֵי האל.

האל אוהב את החטא וְשֹׂנֵא את החטא: הצהרה שכזו הינה אמיתית מבחינה פילוסופית, אך האל הינו אישיות טְרַנְסְצֵנְדֵנְטִילִית, ואישיות יכולת לאהוב או לשנוא רק אישיות אחרות. החטא אינו אישיות. האל אוהב את החטא בהיותו מציאות אישיות (בעלת פוטנציאל נצח), בעוד שכלפי החטא אין לו כל זיקה אישית, שהרי החטא אינו מהווה מציאות רוחנית; הוא אינו אישיות; ולפיכך, רק הצדק של האל מכיר בקיומו. אהבת האל מושיעה את החטא; חוק האל משמיד את החטא. גישה אלוהית זו תשתנה, כפי הנראה, אם יזרה עצמו החטא באופן סופי עם החטא, בדיוק כפי שהדעת בת התמותה עשויה לזהות עצמה במלואה עם מכוון הרוחני הפנימי. בן-תמותה מזהה-חטא שכזה יהפוך, אפוא, לבלתי-רוחני בעליל בטבעו (ולפיכך גם לבלתי-מציאותי כאישיות) ויחווה, בסופו של דבר, את סיום קיומו כהוויה. חוסר מציאות, ואף חוסר מושלמות של טבע הברואים, אינו יכול להתקיים לנצח ביקום שהופך בהדרגה למציאותי ולרוחני יותר ויותר.

אל מול עולם של אישיות, האל מתגלה כאישיות אוהבת; אל מול עולם רוחני, הוא אהבה אישית; בחוויה הדתית - הוא שניהם. האהבה מציינת את רצונו של האל. טובו של האל שוכן במעמקי הרצון החופשי האלוהי - הנטייה האוניברסאלית לאהוב, להפגין רחמים, להיאזר בסבלנות ולסעוד בסליחה.

7. אמת ויופי אלוהיים

כל ידע סופי וכל הבנה של הברואים הינם יְחִסִּים. מידע ושכל, אף שמתקבלים ממקורות גבוהים, הינם מושלמים רק באופן יחסי, מדויקים באופן מקומי ואמיתיים באופן אישי בלבד.

עובדות גשמיות הן די אחידות, אולם אמת הינה גורם חי וגמיש בפילוסופיה של היקום. בריות מתפתחות הינן נבונות רק באופן חלקי - ואמיתיות באופן יחסי - בתקשורת שלהן. הן עשויות להיות בטוחות רק בטווח ניסיון האיש. דבר מה אשר עשוי להיראות כאמת לאמיתה במקום אחד, עשוי להוות אמת יחסית בלבד במקטע אחר של הבריאה.

מסמך 2

האמת האלוהית, הסופית, הינה אחידה ואוניברסאלית, ואולם פרטי הסיפור על אודות ענייני רוח, כפי שמסופר על-ידי בריות שונות המגיעות מעולמות מגוונים, עשויים להשתנות מעת לעת בעטיה של היחסיות במושגים הידע, וכן בהתאם לשלמות החוויה האישית, משכה והיקפה. בעוד שהחוקים וההנחיות, וכן המחשבות והגישות של המקור והמרכז הראשון הינם נצחיים, אינסופיים ונכונים באופן אוניברסאלי; בה בעת, יישומם והתאמתם לכל יקום, מערכת, עולם וברייה תבונית, מתבצעים בהתאם לתוכניותיהם של הבנים הבוראים, ובהתאם לפעולתו של כל בן ביקומו הוא; כמו כן, הם מתבצעים בהרמוניה עם תוכניותיה ועם נהליה המקומיים של הרוח האינוסופית ושל כל יתר האישיות השמימיות הסימוכיות.

המדע הכוזב של המטריאליזם עתיד לדון את בן התמותה לנידוי ביקום. ידע חלקי שכזה הוא רע בפוטנציה; זהו ידע המורכב הן מטוב והן מרע. האמת היא יפה משום שהינה גם שלמה וגם סימטרית. בשעה שאדם מחפש אמת, הוא נוהה אחר המציאות האלוהית.

טעותם החמורה ביותר של הפילוסופים נעוצה בנהייתם אחר הרעיון המופרך מעיקרו של ההפשטה; ובתרגול ההתמקדות בהיבט אחד של המציאות, ובעקבותיו ההצהרה כי היבט מבודד זה הינו האמת השלמה. הפילוסוף הנבון יחפש תמיד את התוכנית היצירתית המצויה מאחורי כל המופעים האוניברסאליים וקודמת להם. מחשבת הבורא תמיד קודמת לפעולת הבריאה.

המודעות העצמית האינטלקטואלית יכולה לגלות את יפי האמת ואת איכותה הרוחנית, לא רק דרך העקביות הפילוסופית של מושגיה, אלא, וביתר ביטחון, דרך תגובתה המתמדת והנכונה של רוח האמת. האושר נובע מההכרה באמת, משום שאז היא עשויה לבוא לידי ביטוי חיצוני; קרי, משום שאז ניתן לחיות אותה. חרטה וצער נוכחים בעקבות הטעות, משום שבאין היותה מציאות, לא ניתן להגשימה כניסיון. סימן ההיכר המובהק של אמת אלוהית הינו טעמה הרוחני.

החיפוש הנצחי מתחקה אחר ההאחדה, אחר הקוהרנטיות האלוהית. היקום הפיזי העצום מוצא את הקוהרנטיות שלו באי פרדיס; היקום השכלתני מוצא את הקוהרנטיות שלו באל הדעת, הפועל האחד; היקום הרוחני מוצא את הקוהרנטיות שלו באישיות הבן נצחי. אולם בן התמותה המבודד של הזמן והמרחב, מוצא את הקוהרנטיות שלו באל האב באמצעות היחסים הישירים בין מקוונן המחשבה השוכן ובין האב האוניברסאלי. המכוון של האדם הינו רסיס של האל, ולנצח הוא משחר לאיחוד אלוהי; הוא מוצא קוהרנטיות עם אלוהות פרדיס של המקור והמרכז הראשון ובתוכה.

ההבחנה ביופי עליון הינה גילוי ותכלול המציאות; ההבחנה בטוב האלוהי בתוך האמת הנצחית היא-היא היופי המרבי. אף קסמה של האמנות האנושית טמון בהרמוניה של אחדותה.

הטעות הגדולה של הדת העברית הייתה כישלונה לקשר את טובו של האל עם אמיתות העובדות המדעיות ועם יפי האמנות. עם התקדמותה של הציוויליזציה – ומכיוון שהדת המשיכה לדבוק בנתיב השגוי של הדגשת יתר את טובו של האל, תוך הדירה יחסית של האמת והזנחתו של היופי – התפתחה בהדרגה הנטייה ההולכת וגוברת, בקרב טיפוסים מסוימים של אנשים, להתרחק מן המושג המופשט והתלוש של טוב מבודד. המוסריות המודגשת יתר-על-המידה והמבודדת של הדת המודרנית, אשר נכשלת בשימור דבקותם ונאמנותם של רבים במאה העשרים, תוכל לשקם עצמה, אם וכאשר, בנוסף להנחיות המוסריות, תעניק משקל זהה לאמיתות של המדע, הפילוסופיה והחוויה הרוחנית, כמו גם ליפי הבריאה הגשמית, לקסם האומנות המושכלת ולהדר הישגי האופי האמיתיים.

האתגר הדתי של ימינו רובץ לפתחם של אותם גברים ונשים המרחיקים ומקדימים לראות בעיני רוחם, אשר יעזו לבנות פילוסופיה חדשה ומושכת של חיים שמחוץ למושגים המודרניים המורחבים, המתכללים באיננות, של אמת קוסמית, יופי אוניברסאלי וטוב אלוהי. חזון מוסריות חדש וישר זה ימשוך את כל הטוב שבדעת האדם, ויאתגר את המיטב שבנשמה האנושית. האמת, היופי והטוב, הינם מציאויות אלוהיות, וככל שאדם מעפיל בסולם החיים הרוחניים, כך הופכות איכויות עליונות אלה של הנצחי ליותר מתואמות וליותר מאוחדות באל, אשר הינו אהבה.

מסמך 2

כל אמת – בין אם היא גשמית, פילוסופית או רוחנית - היא גם יפה וגם טובה. כל יופי אמיתי – בין אם זו אמנות גשמית או סימטריה רוחנית - הוא גם אמיתי וגם טוב. כל טוב אותנטי - בין אם הוא מוסריות אישית, צדק חברתי, או סעד אלוהי - הוא אמיתי ויפה באותה מידה. בריאות, שפיות ואושר הינם תוצאה של שילוב אמת, יופי וטוב, כפי שאלה מתמזגים בחוויה האנושית. רמות חיים יעילות אלה מהוות תוצאה של איחוד מערכות אנרגיה, מערכות של רעיונות ומערכות רוחניות.

האמת הינה קוהרנטית, היופי הינו מושך ואילו הטוב הינו מייצב. וכאשר ערכים אלה של האמיתי מתואמים גם בחוויית האישיות, התוצאה הינה אהבה גבוהה, המותנית בבינה ומסויגת בנאמנות. המטרה האמיתית של החינוך ביקום הינה לגרום למתאם מיטבי בין הילד המבודד של העולם לבין המציאויות הרחבות יותר של ניסיונו המתרחב. המציאות הינה סופית ברמה האנושית, ואילו ברמות הגבוהות יותר והאלוהיות, היא הינה אינסופית ונצחית.

[מוצג על-ידי יועץ אלוהי הפועל מתוקף סמכות עתיקי היומין של אוֹרְטָה.]